

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392818864/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Og Skoven tog Solen og gemte den bort, men Himlen vedblev at være så rød og grøn, og over Engene begyndte der at dampe hvide Tåger, der rullede sig sammen og hævede sig op og dansede bort over Åen.

Alt var blikstille, dugget og svalt. Kun langt, langt ude lød et enligt Brøl fra en Ko. Himlen blev så blå, højt oppe var den helt mørk, men lysere længere nede, og over Skoven brændte der endnu en Stribe Rød. Men til Gengæld fyldtes det høje Mørke af Stjærner.

«Mo'r, se de mange Stjærner.»

«Ja, se hvor de lyser, Tue.»

«Lyser de for Fa'r, når han kører hjem.»

«Ja, de gør.»

«De venlige Stjærner.»

Kastanierne udenfor begyndte at forsvinde, deres Kroner blev så runde og tykke, Engene kunde Tue slet ikke mere se, men Stjærnerne skinnede, så høje, så glimrende klare.

Pludselig lød et dybt Bulder i Stilheden.

«Mo'r, Mo'r, nu kommer Fa'r.»

«Ja, nu kører de over Broen.»

Så rullede det op gennem Alleen, nærmere og nærmere, nu kunde man høre Hestene løbe, og så kom Vognen kørende op mellem Stammerne og holdt foran Jærntrappen, hvor Moder og Tue stod. Tue så Faders hvide Skæg i Mørket; Regitze hoppede af Vognen og løb op til dem.

«God Aften!» lo hun og rystede sine viltre Lokker. Og ude fra Vognen råbte Fader:

«God Aften, lille Børn!»

«God Aften!» sang Tue og dansede på Trappen. Hestene prusted og skrabede i Vejen, og Ane kom ud for at hente Tøjet og Faders Kasser ind.

Tue lå i sin hvide Seng, Vinduet stod åbent bag

de klare Gardiner, de hang ganske stille, der var ikke en Vind, som rørte sig.

Moder sad på Sengekanten, Tue skulde bede sin Aftenbøn. Og ganske sagte nynnede han:

«Jeg véd en yndig Have,
hvor Roser står i Flor,
den skabte Gud til Gave
for alle Børn på Jord.

Hvert Barn med Tanker fromme,
med ren og kærlig Sjel
må ind i Haven komme
og plukke Roser selv.

Nu lukker jeg mit Øje
og putter ned min Kind.
Gud Fader i det Høje
tuk mig i Haven ind!»

Men den Have, vidste han, hed Eden, og det var Haven dernede og Huset her.

Og han sov ind, mens det ude i Engene pylrede og peb som af flyvende Fugle, og Sommernattens varme, duftende Ånde svævede ind over hans Leje og fyldte hans Søvn med søde Drømme.

Det var en tidlig Morgen i September, Klokkeren var endnu ikke sex, og Solen var lige stået op. Stor og gylden hang den ude i Tågerne over de rimhvide Enge, Åen randt blank og glat ind i Disen, Solguldets glimtede svagt i dens Spejl. Spurvenerne havde travlt i Vedbenden på Muren, de pudsede deres Fjer og surrede kviddrende ud og ind mellem Løvet. Men Allétræerne sov endnu, og det var så stille i den kolde Morgen, at man kunde høre en Trillebør køre helt

Aftenbønnen af Leopold Budde.